

"Cal lluitar molt als Estats Units"

'Mimic' ha estat la millor contribució del gènere fantàstic a la temporada cinematogràfica. El seu director, Guillermo del Toro, ha saltat de Mèxic a Hollywood sense perdre l'estil.

El 1993, bona part de les abnegades mirades dels afeccionats al gènere fantàstic es van fixar en un jove director mexicà anomenat Guillermo del Toro. La seva primera pel·lícula, *Cronos*, es configurava com una poderosa obra que lligava la tensió del cinema de terror nord-americà amb la poesia de Mèxic, on la cultura de la mort és bàsica. Quatre anys ha trigat a arribar-nos la segona pel·lícula de Del Toro, *Mimic*, rodada amb grans mitjans i amb una actriu de luxe com Mira Sorvino, però sense perdre força independent. Els resultats en taquilla d'aquesta història d'escarabats gegants que devoren les entranyes de Nova York han estat esplendorosos al nostre país.

—Amb quins avantatges i desavantatges es va trobar a l'hora de rodar als Estats Units *Mimic*?

—Crec que els avantatges són fonamentalment els millors recursos, i els problemes se centren en les dificultats que he tingut per adaptar-me a la manera de veure el gènere fantàstic que tenen els nord-americans, que és una mica quadrada. La seva mentalitat consisteix a veure què s'ha fet abans i què ha donat diners, i intenta repetir l'operació. Cal lluitar molt, si vols fer un producte diferent. De tota manera, rodar als EUA em sembla una de les experiències formatives més importants de la meua vida com a cineasta.

—Va ser complicat fer encaixar una producció amb tants mitjans?

—Tècnicament, no, ni tampoc pel que fa a la manera de treballar. Quant a la política de producció, sí. Vaig trigar uns sis mesos.

—Però al final la va dominar, perquè el fet que en un film nord-americà morin dos nens a meitat de metratge és tota una demostració de força.

—Sí, aquesta va ser una de les escenes que més em van fer barallar. I malgrat els problemes que tens en una producció d'aquestes característiques, és una experiència que si no l'hagués tinguda, la tornaria a bus-

JOAN VIDAL

car. Em sembla molt educativa i necessària.

—L'ambientació, tan fosca, està inspirada en altres films?

—*Mimic* té molt de pel·lícula expressionista i d'obres *cyber-gòtiques* com *Blade Runner*. La pluja contínua que hi ha durant tota la pel·lícula és un homenatge, o un plagi, com vulguis, a aquest film de Ridley Scott.

—Es una pel·lícula de fi de segle?

—Sí, jo crec que la història juga amb totes les neurosis pròpies de la fi del segle. Infertilitat, malaltia, plaga, decadència moral, dejeccions, la ciutat contaminada.

—*Mimic* també té un solatge religiós molt interessant. Va ser un afeïtós seu al guió o ja era present en el conte de Donald A. Wolheim en què es va basar?

—El conte solament té cinc pàgines i és ple de petits moments molt urbans, però gens complexos. La història del conte és bàsicament una idea: què passaria si l'home que veus a les dues de la matinada passejant pels carrers del teu barri fos un insecte? El punt de partida per a mi era perfecte, ja que m'interessava parlar d'una humanitat abandonada per déu, on els insectes són criatures de déu, tan fills de la naturalesa com l'home, i si la naturalesa és déu, llavors l'home s'ha allunyat de déu.

—L'enfosquida Mira Sorvino destaca en el seu paper de científica hostessa amb instints maternals. Com és que la va triar per al projecte?

—La veritat és que teníem una llista curta d'actrius que poguessin fer creïble el personatge. Volia fer una científica allunyada de la tipificació de Hollywood. La Jodie Foster de *Contact*, per exemple... és un tipus de personatge que jo no buscava, no té cap vida personal. Mira reflecteix molt bé la part vulnerable d'una dona heroica, i penso que en aquest treball explora matisos interpretatius que ella tampoc no havia explorat abans.

"Cal treballar molt, si vols fer un producte diferent. De tota manera, rodar als Estats Units em sembla una de les experiències formatives més importants de la meua vida com a cineasta."

Manuel Romo